

ANY 3 - NUM. 71

RIPOLL, 4 DE FEBRER DE 1933

Preu: 20 cèntims

Claudi Ametlla, Governador de Barcelona

El seu nomenament, neix després d'una llarga selecció i tria, l'agror de la qual es traslluï en la recent crisi de la Generalitat. Dels rengles del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, no ha pogut sortir l'home suficientment capacitat i que inspirés la confiança necessària als Governos de Madrid i de la Generalitat.

Ha estat, doncs, el nomenament de Claudi Ametlla, resultat d'una llarga i escrupolosa selecció que fa que en prendre possessió del càrrec es senti amb aquell recolçament necessari de la confiança de l'opinió.

No va errat de comptes l'editorialista de «L'Opinió» en afirmar que és un triomf del P. C. R. Amb aquest nomenament es posa ben de manifest que aquest partit posseeix tots aquells homes de govern pulquèrrims i intaxables que calen als partits quan aquests obtenen el favor de la majoria dels sufragis. I encara cal reconeixè'ls el seu desprendiment, prestant la seva col·laboració en moments difícils i per tal de fer factible una solució harmònica en un plet de forta agror política. Més d'un any en Claudi Ametlla va regentar el govern civil de Girona, amb el general contentament de tots els gironins. Ha sabut, amb tacte exquisit, donar solució als innombrables afers que envolten a l'home de govern. Ell ha sabut captar-se aquella simpatia que ens fa recordar amb gust un governament exemplar.

La seva absoluta imparcialitat va permetre la celebració d'unes eleccions rabiosament sinceres. Evitant aquells extremismes de temps de Simó i Bofarull, de que poden donar-nos fe els veïns de Ribes i dels fets abusius d'aquells delegats governatius de temps de Luege, com podria contar-nos el que en fou delegat, Joan Basagaña, i avui president de la Comarcal del Ripollès de l'Esquerra.

caricatures sonores

l'«Alfredu» Bofill

Republicà?
Lliurepensador?
Pescador!!

El pescar és una afició, que apassiona als seus prosèlits, però difícilment cap altre sent amb tanta intensitat la fal'lera de la pesca.

No rodeja, com altres, el pescar d'aquell sibitarisme, que us fan posar en dubte, si van a pescar, o fer un arroç o a geure. No té, com algú, una canya a la finestra del taller que dona al riu, ni aspira a un Austin pel seu trasllat als llocs estratègics del riu.

Sempre el veureu sota aquell barret de color indefinit i que en els seus bons temps havia estat de roba. Ara prepara ja la canya, l'am i les raccions de cuques, esperant impacient el fi de la veda.

No desitgem altra cosa, que el governament de Barcelona sigui una continuació de la seva encertada gestió en les terres gironines i que trobi aquelles col·laboracions necessàries per a la pacificació i concòrdia de l'inquieta circumscripció de Barcelona.

SESSIO DEL DIA 3 DE FEBRER DE 1933

En aquesta sessió l'Ajuntament acorda per unanimitat i a proposta del regidor Sr. Z. Puig, tornar a celebrar aquest any «Cursos de Vacances» durant el mes d'agost.

Amb tot i fer una estona que em dedico a demostrar pràcticament, que fa alguns dies que he acabat el Xarop Puig contra la tos, no aconseguixo fer llàstima ni a un dels regidors reunits al despatx de l'Alcalde per tal de no retardar més temps l'obertura de l'acte. A dos quarts de deu, però, el Conseller en Cap Sr. Castell fa la seva aparició al Saló de Sessions amb una tosseta d'allò més engrescadora per a demanar i obtenir del seu company i primer tinent d'Alcalde, un flascó de mostra de l'acreditat Xarop del Gall, del qual, pot el cronista afirmar que és remei únic i molt econòmic per a prevenir i acabar amb les pulmonies i amb aquesta empipadora grip que ja comença d'atabalar-nos amb el seu coqueteig de dona frívola i poca solta.

Apart dels Srs. esmentats, assisteixen a la sessió els regidors Srs. Morera, Padrós i Casals amb la presència del Sr. Closa qui mana a n'en Basagaña que llegeixi l'acta de la sessió anterior la qual cosa executa tan bé com sap i pot. L'aproven i la firmen i passen a l'ordre del dia que comença amb l'aprovació de l'allistament, la rectificació del qual fou practicada el dia 29 del passat gener.

En Joan Planeses demana quarts a compte de les obres que porta fetes al Camp d'Esports Municipal.

Amb els requisits de costum s'acorda donar d'alta en el padró municipal dues famílies, no recordem si molt nombroses.

Un projecte per aixecar una casa al carrer del Monestir que s'acorda donar permís a qui ho ha sol·licita, el Sr. Josep Orriols per exemple.

Josep Vilella demana per vendre calces, i es convé donar-li un lloc al dessota del cobert de Sant Eudald, després d'unes breus explicacions del regidor Sr. Casals.

Els sense-feina que demanen feina que no se'ls pot donar, fins que el Sr. Arquitecte torni de Barcelona on es troba malalt, la qual cosa l'ha impedit venir a Ripoll a resoldre aquest i altres afers. (Celebrariem que la millora fos ràpida, segura i definitiva).

El Secretari gros, llegeix la recaptació d'arbitris que as-

Altrament, és un home que sempre ens ha aparegut com un senyor i mai no ha senyorejat. I al dir això, que emmudeixin les llengües que no tinguin una provada puresa d'intencions, puix no fem altra cosa que afirmar que la senyoria i la distinció rau en latituds d'un ordre espiritual molt perfilat i no sempre en aquelles posicions que permeten no fer res i anar tirant de la rendeta.

En Jaume Bofill, és pescador, propietari i *home bo*. Apart d'això, sap bastir facècies d'un regust tan deliciosament estrafalari que pot molt bé passar a la posteritat amb el nom de «El Sr. Alfredu o la foradada de Puigmomens.»

De totes maneres, aprofitem l'avinentesa de la fi de veda per presentar al degà dels pescadors de canya, oblidant-nos, expressament, d'aquell caire polític que informe la seva aversió, per quan significa catalanisme.

No entenc com no s'amaga d'haver votat contra el plebiscit de l'Estatut. I qui l'entengui, que el compri.

KODAK.

TOS, PULMONIES, GRIP

es combaten sempre
amb el

Xarop Puig

soleix la xifra de pessetes 15.138'75, unes miques menys que l'any passat en igual mes.

Els regidors convenen en pagar pessetes 225 al mestre que té cura dels pàrvuls amb l'obligació d'ensenyar gratuïtament, això, fins que sigui un fet l'obertura de l'escola concedida.

La raó social Butsems i C.^a, que agraeix a l'Ajuntament l'haver acceptat les dues faroles que com a propaganda i demostració de les excel·lències dels seus productes, ha regalat a la Corporació Municipal. (Quina llàstima que no n'hagin enviat més. Tan bé que anirien al barri de casa).

En Soter Casadesús, que acredita la propietat de la casa on hi ha instal·lada l'Escola de Nenes a la plaça del 27 de maig, mitjantçant un rebut que s'acorda pagar, cridar-lo també per mor de dir-li si està content de l'Ajuntament i dels tractes establerts amb el seu antecessor.

Comptes varis que passen a Hisenda per la seva aprovació. Entre els tals un de més de set centes pessetes invertides en llibres per a l'Escola. ¿Què hi diuen amb tot això els usufructuaris de la cultura nacional mal engiponada? Que l'Ajuntament és reaccionari i un os de mal rosegat.

Finalment és llegida una magnífica proposició encaminada a repetir els Cursos de Vacances de l'any passat i que el firmant Sr. Zenon Puig no té necessitat de defensar-la perquè es defensa sola i perquè l'Alcalde l'acull amb una simpatia que ens fa pensar amb un d'aquells afalags que tot ho poden, atesa l'irresistible atracció que tenen i per la forma com ha estat concedit. La setmana entrant ens complaurà donar-ne compte.

A les 10 s'aixeca la sessió, després d'haver donat compte la Presidència del telegrama de condol tramès al malaguanyar Dr. Pere Barnils, suara traspasat.

LLUIS DE TRAVY ADVOCAT

Exercici en els partits de
Puigcerdà i Seo d'Urgell

Despatx: Llibertat, 52 PUIGCERDA

FUTBOL

Santa Eugènia 2. Joventut Esportiva 2.

No s'hi val.

Diuenge dia 22 del mes passat, anàrem al camp, disposats a veure esport i en sortírem amb l'esperit xop d'amargura, baldat per l'espectacle del públic — una part insignificant — i amb l'ànima entristida d'haver tingut de presenciar una lluita sense control i el pitjor encara, mancada de civilitat i de sentit esportiu.

Val a dir que restàrem glassats i no per la temperatura que era rigorosa, sinò de veure com la pilota rodolava esma perduda entre mig d'una buidor de joc que esfereïa. I quan algun voluntari la tocava, per descomptat que eixia del camp de la mateixa manera com fugia un condemnat a la força.

Un bromista o encara millor un irònic, podria fer d'aquest partit, un comentari molt sucós i sense cap mena de dubte tindria feina per omplir un grapat de quartel·les, si és que d'això podem dir-ne un partit de futbol.

Si bé es cert que els jugadors forans ens defraudaren, cal convenir també, que els locals, ho feren no malament, que això fora injust, sinò, precisament catastròficament.

L'àrbitre intolerable, i a ell es deu en bona part, que el públic li perdés el respecte, doncs cal reconèixer que la seva tasca fou simplement anàrquica, fins al punt de deixar-se atropellar, de la qual cosa en protestem, enèrgicament, àdhuc iradament. Totes les jugades li foren discutides i això és sempre el principi d'una mala fi.

El públic — cal confesar-ho per segona vegada — se n'emportà la part més grossa de la culpa. Mai per mai, i per raó que tingui, deu comportar-se d'una manera tan barroera i denigrant i cobarda, i hem d'esperar que el fet no es tornarà a repetir. Altrament, caldria adoptar actituds serioses i unes precaucions que tothom ja pot conèixer, per tal d'evitar uns espectacles que desdiuen de la cultura, ciutadana, i esportivitat d'una població que vol dir-se culta i civilitzada.

XIRRI.

Una petició al Sindicat de Turisme

Grans reunions celebrades amb aquell empalement de les coses oficials. Projectes de gran envergadura irrealitzables econòmicament. Nombres, escrits, memòries, etc., etc. Heus aquí els fonaments amb que volen edificar ses gestes el nostre estament oficial de turisme.

No cal fer-se masses il·lusions en l'obra a descapdellar, si aquesta fuig de l'esfera de les seves possibilitats. No els hi queda ni el recurs de somniar amb les aptituds i bona voluntat del nou nat Parlament Català ni per fugir de la seva competència el turisme i dependre encara de la lenta i feixuga tasca administrativa del Govern Central.

Quin esmerçament inútil d'energies, quan tan convenient fora el seu meritíssim treball, en coses de fàcil i econòmica realització. En detalls que són en definitiva, aquells que donen el segell de bon gust i comoditat i que han de capacitar-nos per prosseguir un camí d'esplendor i millorament.

Què quedarà de tots aquests projectes de ferrocarrils, carreteres i plans d'urbanització?

Fulls i més fulls per indicar a l'estadista o historiador que tingui la paciència de llegir-los, la nostra imaginació llatina.

Em mou a aquest plany la queixa de l'amic en plena maduresa de una vida esmerçada en l'observació de la vida pública ripollesa. Em diu l'amic que quan era alcalde en Pellicer, feu una petició, petició renovada al batlle de la dictadura

Pere Vila i que avui nosaltres adresem públicament al Sindicat d'Iniciativa, perquè ens ajudi prop del Consistori a que sigui un fet aquesta petita millora, de petit cost i de molta utilitat per l'esplai dels vilatans i que amb una acurada direcció ha de proporcionar-nos un ornat de gust exquisit.

Exposaré concisament la reforma. L'anomenada de les aigües sulfurades de la Font del Sofrepesi a l'informe de l'Institut Provincial d'Higiene de Girona — porta molta gent a beure aquelles aigües medicinals i és en la temporada d'hivern el passeig preferit per anar-hi a prendre el sol. Carretera de forta pendent, no ofereix al vianant un lloc de repòs ni una ombra d'arbre en tot el camí. Jo vinc a demanar, es vegés la manera de plantar arbres fins aquella font en la part del terraplè quan menys, arbres clar està, que perdessin el fullatge en la part d'hivern i arrelessin amb facilitat en terrenys pobres com els que faig referència

A més deurien bastir-se tres bancs, per descansar, en forma de mirador; un d'ells, en la curva que fa la carretera sobre de Caganell. Altre en forma de refugi en el lloc anomenat la guixera, i un tercer que serviria d'ornat a l'entrada del camí que baixa a la font.

Tres llocs aquests, que bastits amb una mica de gust, serien tres notes de colorit en una carretera avui ferèstega i inhospitalària, tot i ésser la més concorreguda.

Amb bona voluntat i una mica d'esforç per part del municipi, és de bon compliment aquest prec, d'una obra que seria acollida amb natural satisfacció.

M. F.

Autos

Transport

**Preus
econòmics**

J. VIVES FIGUEROLA

**SERVEI DIARI
A BARCELONA
amb auto-camió pas-
sant per
Torelló i Manlleu**

Per encàrrecs:

RIPOLL - P. Llopions, 3
Telèfon 72

BARCELONA
El Ràpid, C. Rec, 11
Telèfon 11.366

La Pallaresa Passeig de
St. Joan, 16. Telèf. 50.605

Olis minerals - Carbons - Ferrreteria

Materials per a soldadura autògena

FERROS MATEU

Pere Rifà

Enric Delaris, 58 - Telèfon, 24

MANLLEU

EL DOCTOR PERE BARNILS

Amb motiu de la seva mort, el Conseller en Cap del nostre Ajuntament, trameté el següent telegrama, del qual s'en donà compte en la sessió d'ahir.

«Vídua Barnils.

Avinguda 14 d'abril, 458, principal.
Barcelona.

Aquesta hora dolorosa, cal recollir simpatia que sabé captar-ne vostre espòs, durant Cursos Vacances, dient-vos que també nosaltres ens sentim ben apenats i com voldriem que nostra amistat fos refrigeri vostre esperit.

CASTELL, *Alcalde*.

1 - 2 - 1933.»

ALTAVEU s'hi adhereix i expressa el seu sentiment amb una recordança plena d'enyor.

Dilluns passat, a les dotze, a l'edat de 50 anys, va morir el Dr. Pere Barnils i Giol, professor de Fonètica ens els Cursos de Vacances de l'istiu passat, organitzats per l'Ajuntament d'aquesta vila. La seva personalitat era ben destacada en el camp de la ciència catalana.

Fill d'un modest menestral de Centelles, va cursar part de la carrera eclesiàstica al Seminari de Vic. Deixats de banda els estudis eclesiàstics, anà a treballar, com obrer, durant algunes anyades, en fàbriques de Sant Feliu del Llobregat i de Molins de Rei. La seva vocació per l'estudi feia que dedicés tots els lleures que el treball li permetia, a la literatura i a l'adquisició de llengües estrangeres. L'any 1908 la Diputació Provincial de Barcelona atorgava, a proposta de Prat de la Riba tres beques a tres joves ben preparats per tal que estudiessin Filologia romànica en alguna

universitat alemanya. Un d'aquets tres joves era el Dr. Barnils. Testimonis de la seva intel·ligència privilegiada i de la seva vocació pel treball, són tots els seus condeixebles que concorrien als cursos de Lingüística i Literatura de la Universitat de Halles i de la Sorbona, de París, molts dels quals avui professors en universitats d'Alemanya, França Anglaterra i Estats Units.

Barnils era un jove de vocació científica. Així ho compregueren els mestres Schädel, Sachier, amb el qual féu la promoció al Doctorat presentant la tesi *Dic Mundart von Alavant* (El dialecte d'Alacant, Barcelona, 1913); i l'abbé Rousselet, que el distingí com un dels seus deixebles més selectes. Són ben interessants els treballs que publicà a la *Revue Phonétique*, fundada per l'eminent creador d'aquesta branca de la lingüística.

Reservem per a un altre dia ressenyar les activitats desplegades pel doctor Barnils, des de l'any 1912, data en què tornà de l'estranger després de quatre anys d'estudis. En donar notícia de la seva mort, solament volem apuntar que ell ha introduït a Espanya la disciplina científica coneguda amb el nom de Fonètica; que ell va ésser durant uns anys l'ànima de les oficines lexicogràfiques de l'Institut d'Estudis catalans i de les seves publicacions; que va articular d'una manera magistral els estudis de Fonètica amb l'ensenyament dels sords-muts i deficients; que era un prestigi universal en el món de la lingüística. Participava personalment o per mitjà de comunicacions als congressos de Lingüística i de Fonètica, i els seus estudis eren valorats degudament pels romanistes, indogermanistes i fonetistes. Ensenms, el Dr. Barnils era membre d'una sèrie de corporacions científiques.

***Pel tractament extern de
les malalties del pit***

USEU

POMADA PUIG

INSUBSTITUIBLE EN LA MAINADA

– **Bateig.** Demà diumenge a les tres de la tarda, tindrà lloc el bateig de l'hereu i segon fill del matrimoni Joan Casas i Maria Francàs, vingut al món amb l'aconentament de tota la família, el dia 22 del passat mes, a primeres hores del matí.

Els padrins Joan Francàs i Teresa Campalans, avis materns i paterns, respectivament, han determinat posar-li per nom Joan, en mèrits, segurament, a que el pare i els dos avis, porten també el nom de l'Evangelista.

No cal dir com ens complau de felicitar als pares i padrins, tots bons amics nostres.

– **Primera Assemblea dels Sindicats de Turisme Pirinencs.** Diumenge passat va tenir lloc aquesta interessantíssima Assemblea, les conclusions de la qual, publicarem en el proper número amb l'extensió i el comentari que l'importància de l'acte mereix.

– **Malalts que milloren.** Es troba ja força restablerta la Srta. Montserrat Uñó de la malura que fa més d'un mes, l'obliga a guardar llit. També ens alegrem del millorament de Na Concepció Passola esposa del nostre corpulent amic Narcís Serra.

– **Camp d'esports.** Ha començat el plantament d'arbres en el nostre camp d'esports, donació de la Ge-

neralitat. Llàstima el petit tamany dels plansons que ens fan temer no arribin a grans, màxim en aquell lloc del deport i de les masses espectadores.

Dr. J. Bayés i Vayreda

Malalties del NAS, GOLA, i OIDES

Consulta tots els diumenges de tres a dos quarts de sis de la tarda.

Plaça de la República, 1, 2.^{on}, 1.ª RIPOLL

+ **Bronca.** Diumenge 22 de gener. La nit ha clos. Quieta i freda, va escolant-se. De sobte uns individus surten d'un cafè del carrer del Bisbe i s'esbatussen. Indaguem i ens diuen que d'un cop de puny un d'ells ha trencat una taula. Compadim a l'adversari.

Sembla estrany com la gent s'enfada fent la Manilla (?)

Torna la calma. Els serenos ronquen – dic – ronden.

CASINO DE RIPOLL

Programa monstre de CINE SONOR
per demà tarda i nit

2 superproduccions de primera categoria, 2

La Dama atrevida

Pel·lícula parlada totalment en espanyol i interpretada per Luana Alcañiz, Ramon Pereda i Martí Garralaga.

ALTRE EXIT

El misterio de Villa-Rosa

Protagonista LEON MATHOT
L'alegria dels Casinos de Ai-le-Bains.
Les idees inesperades d'un detectiu.
L'intriga, el robo, el misteri.

Completarà el programa

Revista d'actualitats Paramount
i una cinta de **Dibuixos animats**

COMTAL CINEMA

Avui i demà

El formidable film dels
«gangters» de Xicago

EL TERROR DEL HAMP

¡L'obra més vigorosa de la pantalla!

Novias ruborosas

Extraordinària producció sonora, teixida d'escenes de bon gust i amb un argument intensament humà.

Joan Crawford, Anita Page, Dorothy Sebastian i Robert Montgomery.

Completaran les sessions la **Revista Fox sonora** i una divertida pel·lícula **Còmica**

— **La Portada del Monestir.** Llegim a la premsa un resúm de la conferència que en Puig i Cadafalch donà a l'Universitat de la Sorbona, versant sobre la portalada del nostre Monestir.

Suposem enterat a l'Alcalde i que es preocuparà de l'adquisició dels fascicles que aquella edita baix el mecenatge de D. Francesc Cambó.

Joaquim Arumí Fargas

OCULISTA

de l'Hospital Clínic de Barcelona

Consulta tots els diumenges de tres a dos quarts de sis de la tarda.

Plaça de la República, 1, 2.^{on}, 1.ª RIPOLL

— **Al Cel sia.** Dissabte passat, a primeres hores del matí, moria a Campdevàrol el Sr. Damià de la Farga. L'endemà diumenge, poguérem veure com el seu cos era acompanyat d'un seguit tan heterogeni que tothom podia entendre, ben clarament, com era i qui era el Sr. Damià Casanova.

Val a dir que la tensió emocional era ben vistosa a la cara de tots els que assistien a l'enterrament del malaguanyat amic. L'amistat traspasada rebia com a homenatge pòstum,

l'adhesió d'un poble que l'havia comprès i d'una comarca dintre la qual tenia amistats ben sinceres.

Avui, una mica més serens que dissabte passat, volem dir una sola cosa a l'entorn del seu traspas i aquesta cosa és, que el Sr. Damià ha mort afligit que no vol dir mancat de serenitat i que aquesta aflicció la portaren al seu esperit un seguit d'injustícies i d'iniquitats que nosaltres, al peu de la seva tomba, prometem en jurament, treballar amb tota la força de les nostres potències i sentiments, per a destruir-les, per tal que en l'avenir, no sigui possible que puguin morir tristos, esperits seleccionats com el del Sr. Damià qui no feu altra cosa en vida que treballar per la grandesa de l'ànima humana i per la prosperitat de la pàtria.

Naranjil del més pur oli de rici
Sabor a xarop de taronges

El rici que es pren amb plaer. El purgant que obra radicalment. La lleminadura dels petits.
Quan li vulguin donar a la Farmacia qualsevol oli de rici, exigeixi únicament rici **NARANJIL**.
De venda en Farmàcies i Centres d'específics.

Tip. Ripollesa, Daniel Maideu. Telf. 89.—Ripoll.

Damià Casanova i Costa

Vídu en primeres nocés de Na Josefa Danés i Vernedes

Ex-Diputat a la Mancomunitat

MORI EL DIA 28 DE GENER DE 1933

a l'edat de 69 anys, havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els seus desconsolats: vídua, Concepció Puigserinanell i Casanoves; fills, Ramon, Maria, Manuel, Concepció, Montserrat, Josep i Lluís; fills polítics, Cristina Serra, Josep Portavella i Genoveva Brunet; nets, germans, germans polítics, nebots, cosins, família tota i la raó social LA FARGA, CASANOVA. S. A., en assabentar els seus amics tan dolorosa pèrdua, els preguen vulguin encomanar-lo a Déu i es dignin assistir als **FUNERALS** que pel bé de la seva ànima es celebraran el vinent dilluns, dia 6, a dos quarts d'onze del matí, a l'església parroquial de Campdevàrol.

Campdevàrol, 4 de febrer de 1933.

Redacció i administració, St. Pere, 2. - Ripoll

Uralita, S. A.

La marca de calitat

RIPOLL

SOCIOLOGIA

L'INICIACIO AL TREBALL

L'estudi de les coses, l'experiment i el treball, són els únics factors que junts, representen les idees modernes en matèria educacional.

Aquesta veritat, presentada en forma d'aforisme, pot considerar-se com la millor base possible de l'educació, i el procediment d'aprendre de memòria les paraules, com l'únic mitjà d'obtenir també el millor perfeccionament intel·lectual.

Els sistemes pedagògics capaços de conduir-nos al grau màxim de perfeccionament intel·lectual, són aquells que poden donar a l'individu la millor capacitat possible en el pensament i en l'acció, i això no poden aconseguir-ho, com acrediten l'experiència i la ciència modernes, més que els que fonamentin llurs principis en l'experiment i el treball, valent-se de mitjans propis i adequats.

Deia un filòsof que els estudis teòrics, són a posta per a omplir els pobles de gent contemplativa, somnia-truites i d'inútils, i els camps de petits tirans, ganduls, ignorants i superflus.

Avui l'obrer no vol que el seu fill treballi manualment; prefereix una col·locació intel·lectual, encara que sigui mal retribuïda; als camps molts agricultors no volen que llurs fills cultivin la terra; desitgen proporcionar-los també un destí oficinesc: això tots hem pogut observar-ho.

Es necessari per tant, donar remei urgent a aquesta greu malura, i no escoltar-se gaire les veus d'aquests que tan sols s'acupen de fer-nos creure que som feliços; disposem-nos a seguir les petjades dels que s'ocuparen i s'ocupen de fer per manera que poguem obtenir un benestar efectiu.

Seria de doldre que persistís aqueixa teoria insensata que creu que l'home en la seva infància sigui semblant a un full de paper blanc, on pugui escriure's tot el que al pare se li ocorri. Al venir el nen al món, és ja un esperit, amb un caràcter: segells ben personals i el nostre deure com a pares, és d'observar el què hi ha en ell i ajudar-lo a per-

feccionar-se. Hem de preguntar-nos senzillament: Què faré de tu? I millor: Què és el què vols i què pots ésser?

El nostre paper és el de servidors no pas el de senyors. Jamai no aconseguirem modificar res en l'esperit del noi. El qui voluntàriament escolleix un ofici mecànic, com el qui segueix els atzars i capricis del comerç; com el pagès o l'estadista, el naturalista, com el filòsof... tots són necessaris i els pares no han de contrariar de cap de les maneres el que sembli disegni diví.

Podem ben dir, que fins ara a casa nostra, tan sols s'han format joventuts anèmiques de cos i d'esperit, sense ideals ni aspiracions nobles; abunden, desgraciadament, els amics del convencionalisme; els adoradors del vedell d'or formen legions, i hi ha una gran majoria disposada sempre a sacrificar els alts interessos de la col·lectivitat, al seu egoisme personal; que si bé és cert que la reacció ens mira de fit a fit, no és menys cert tampoc que una altra revolució més avançada ens amenaça, sedejant de justes reivindicacions, però manada a uns viaranys d'error, explicables no obstant, tota vegada que l'atmosfera actual s'ha enverinat tant amb la còlera anarcosindicalista, que àdhuc les naturaleses privilegiades, enfortides amb la gimnàsia del deure, es veuen en perill.

MORALITAT! Moralitat! És el lema que els partits i les agrupacions totes ostenten; és la divisa que apareix en totes les banderes; és l'aspiració de tots i de tothom, i malgrat ésser tan invocada, pot donar-se per descomptat que la moral està quasi per tot en crisi. No diré pas que les nostres escoles tinguin la culpa d'un tal estat de coses; però el què sí puc afirmar que és de suma urgència rectificar mètodes i procediments educacionals, si volem una Pàtria més feliç, més pròspera i més afortunada.

VIGARMO.